

ля товаръ отъ мѣсто на мѣсто или да тичамъ по жица на хиляди километри... И сега отъ день на день ми намира все по-нова и повече работа!... И цѣлата ми гигантска сила сега е подчинена нему!... Ахъ, пакъ звънятъ!... Прощавай!

Силно извъняване разбуди Жоржа, — той скочи уплашено, затърка сънливитѣ си очи и съ недоумѣние се огледа наоколо си.

Въ салона влѣзе баща му и Жоржъ припна да го пригърне...

— Чувай, тате! — викаше той. — Ей сега ще ти разкажа, що узнахъ за „Духа на мълнията“!... Той самичъкъ току що ми разказа своето животоописание...

— Добръ, добръ, — усмихна се баща му, — послѣ, а сега натисни копчето на звънеца и извикай слугинята.

Жоржъ натисна копчето на звънеца и „Духътъ на мълнията“, ще-не-ще, затече се на минутата въ кухнята да вика слугинята.

Подиръ много години, чакъ когато порастна, мѣничкиятъ Жоржъ узна, че баща му бѣше прочутиятъ ученъ и изобрѣтателъ Томасъ Джоржъ Едисонъ.

Край.